

Ultima frunză

Daniel Vișan-Dimitriu

E vânt și e frig și e toamnă târziu,
Când ultima frunză plutește doinit,
În clipe de zbor, spre un pat ruginiu
Al celor de ieri, cu destin împlinit.

Nu simte tristețe, nu simte nimic,
Nici suflet nu are, dar, parcă, ceva
Un rest de putere, un suflet mai mic,
E încă în ea, și-o îndeamnă să stea

Deasupra de patul de frunze surori,
S-aștepte un timp, să amâne cumva
Plecarea-n uitarea ce-i dă, azi, fiori,
Și, poate, să afle ce este cu ea,

De ce să aștepte, sau ce ar putea
Să facă, în starea în care-a ajuns,
Să fie-mpăcată, să poată pleca.
La toate acestea ar vrea un răspuns.

Doar vântu'-nțelege, și-o suflă ușor
Spre una din crengile unui copac
Crezând că îi face un mare favor
Lipind-o de stropii de apă ce zac

În frig ce le-ngheață destinul de-a fi
Din nou, picături de izvor sau de nor.
Se bucură frunza: mai are o zi
În care s-aștepte. Dar frunzele ... mor.